

Arrest

nr. 303 211 van 14 maart 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing

"A. Feitenrelaas

U verklaart over de Nigeriaanse nationaliteit te beschikken. U bent christen en behoort tot de etnie Edo/Bini. U spreekt Bini, Pidgin Engels en Engels. U heeft twee broers en drie zussen. U heeft een partner en twee dochters.

U bent geboren op [...] juni 1984 te Benin City (Edo state). Op 10- of 11-jarige leeftijd werd u besneden. In 2001 stierf uw vader. U ging naar school tot de tiende graad en stopte omwille van financiële problemen. In 2003 of 2004 werkte u in een bar toen u V. ontmoette. Hij bood u een job aan als serversteer in een bar in een Europees land.

Hij zou de reis en job regelen, maar u zou hem achteraf 35.000 euro moeten terugbetalen. U ging akkoord omdat u dacht dat de waarden van 35.000 naira en 35.000 euro niet veel zouden verschillen. Een aantal maanden later nam hij u mee naar een traditionele schrijn. Daar nam hij uw bloed, oksel-, schaam- en hoofdhaar. U moest de nier van een kip opeten. U zweerde voor de schrijn dat u V. 35.000 euro zou terugbetalen.

In 2004 verlieten V. en u Nigeria en arriveerden jullie in Italië. Daar vertelde V. dat hij geen bar had en u de reiskosten moest terugbetalen met sekswerk. U werkte een tweetal maanden als prostituee voordat u uw moeder opbelde en haar alles vertelde. U stopte met uw werk en vertrok naar Verona. U ontving op dagelijkse basis dreigtelefoons van V.'s netwerk. Ze bedreigden ook uw moeder, broers en zussen in Nigeria. In Verona begon u een relatie met de Ghanese man E.S.. Hij bleek gewelddadig en mishandelde u. Op [...] april 2009 werd jullie dochter M.S. (O.V. nr. [...] – C.G. nr. [...]) geboren in Verona. In november 2011 verbrak u het contact met E. en vertrok u met uw dochter naar België. Daar begon u een relatie met de Belgische man D.C.. Een tweetal jaren later overleed uw moeder. U zette de terugbetalingen aan V. stop en ontving de boodschap dat uw familie schade zou ondervinden indien u niet zou blijven betalen. Daardoor stopte uw familie ook met het uitvoeren van de terugbetalingen. Intussen hebben jullie 10.000 euro aan V. betaald door cash geld in de schrijn te leggen. Op een gegeven moment, toen M. nog jong was, vroeg uw broer O. wanneer u haar naar Afrika zou brengen om haar te laten besnijden. U wist niet dat u in België een asielaanvraag kon indienen en verzocht daarom op 9 oktober 2017 de Franse staat om internationale bescherming. Op 24 januari 2019 werd uw asielaanvraag definitief afgewezen. Op 12 februari 2020 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in voor u en uw dochter M..

In de jaren 2020-2021 werd u nog een aantal keren telefonisch bedreigd, waarop u aangaf dat u in België politieaangifte zou doen. Sindsdien ontvangt u geen rechtstreekse bedreigingen meer, maar worden alle dreigtelefoons aan uw broers en zussen in Nigeria gericht. Op [...] juni 2022 werd E.C., de dochter van u en uw partner D.C., geboren. Zij beschikt over de Belgische nationaliteit. Omwille van uw afwezigheid op uw persoonlijk onderhoud van 7 september 2022 nam het CGVS op 26 september 2022 een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek. U tekende hiertegen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RvV). Op 31 maart 2023 vernietigde de RvV de beslissing van het CGVS (arrest nr. 282412). In februari 2023 diende u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) een aanvraag in tot gezinshereniging met uw partner D.C..

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming worden volgende stukken neergelegd: (1) een foto van de personaliapagina van uw paspoort (nr.X), afgeleverd te Brussel op 16 mei 2022 en geldig tot 15 mei 2027, (2) de Belgische identiteitskaart van uw dochter E.C. (nr.X), afgeleverd te Antwerpen op 4 februari 2023 en geldig tot 4 februari 2026, (3) acht foto's van handgeschreven notities, en (4) zes sms-berichten.

B. Motivering

Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Doorheen uw verklaringen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er kan geen geloof worden gehecht aan uw persoonlijke vrees voor V. en zijn netwerk.

In dit verband wordt vooreerst verwezen naar uw tegenstrijdige verklaringen omtrent de omstandigheden waarin u Nigeria verliet en naar Europa reisde. Op 22 april 2021 diende het CGVS een verzoek om inlichtingen in bij de Office Français de Protection des Réfugiés et Apatrides (verder OFPRA). Uit uw Frans asioldossier blijkt dat u internationale bescherming verzocht omwille van

U stelde geen andere jobs te hebben gedaan in Nigeria (notities persoonlijk onderhoud dd. 24 mei 2023 (verder 'notities'), p. 8). Volgens uw verklaringen in Frankrijk had u echter nooit in een bar gewerkt ([...], entretien, p. 4). Evenmin was Benin City uw laatste verblijfplaats in uw herkomstland. U vertelde in november 2016 naar het dorpje Ogala te zijn verhuisd vooraleer Nigeria definitief verlaten te hebben op 3 maart 2017. Uw vertrek werd gefaciliteerd door uw vriendin 'Auntie' en u reisde samen met een tiental andere mensen naar Libië. Met de opbrengst van de verkoop van een stuk geërfde grond betaalde u de smokkelaar in twee schijven van 150.000 naira en 1.200 euro (ibidem, p. 2, 5). Toen werd gevraagd of u nog geld verschuldigd was voor uw reis naar Europa, stelde u eenduidig: "non, personne ne m'a prêté de l'argent. Personne ne m'en a prêté" (vrije vertaling: "neen, niemand heeft mij geld geleend. Niemand heeft het mij geleend") (ibidem, p. 6). Volgens uw verklaringen in België verliet u Nigeria vanuit Benin City in 2004, niet vanuit Ogala in 2017 (verklaring DVZ dd. 6 maart 2020 (verder 'verklaring DVZ'), vraag 10, 22, 37 & notities, p. 8). Eveneens in 2004 arriveerde u in Italië, waar u nog zes tot zeven jaar onwettig verbleef alvorens in 2011 naar België te vertrekken (notities, p. 8). Bij de OFPRA stelde u slechts één maand in Italië te hebben gewoond, in 2017 ([...], entretien, p. 6). Voorgaande inconsistenties, die pertinent zijn en tot de kern van uw asielrelaas behoren, ondergraven de geloofwaardigheid van uw vervolgingsvrees op ernstige wijze. Aan het einde van het persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met uw uiteenlopende verklaringen. U gaf toe in Frankrijk niet de waarheid te hebben gesproken uit vrees voor het smokkelnetwerk (notities, p. 21-22). Deze vrees kan niet zomaar worden aangenomen als verschoningsgrond voor het geheel van tegenstrijdigheden. Door onwaarachtige verklaringen af te leggen, maakt u uw nood aan internationale bescherming immers niet aannemelijk. Het volstaat niet om u achter één versie van de feiten te scharen. U bent zowel in Frankrijk als België geïnformeerd geweest over de vertrouwelijkheid van de asielprocedure. Daarenboven zou u ook beschermd kunnen worden door in het kader van uw Franse asielprocedure politieaangifte te doen van de bedreigingen van V.'s entourage. Zijn netwerk is ook actief op Europees grondgebied. Tot slot moet worden vastgesteld dat u deze bedreigingen niet op gedetailleerde noch gepersonaliseerde wijze kon omschrijven. U stelde dat zowel u als uw broer en zus in Nigeria soms berichten of oproepen ontvangen van vreemde nummers (notities, p. 14). Wanneer u hierover werd bevraagd, kon u niet eenduidig uiteenzetten in welke periode u welke boodschappen van welke personen ontving (notities, p. 18). Van een persoon die reeds 19 jaar lang bedreigd wordt, kunnen toch meer coherente en concrete verklaringen worden verwacht. Het geheel van voorgaande inconsistenties en vaagheden ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vervolgingsvrees op fundamentele wijze.

Zelfs indien uw vrees voor het smokkelnetwerk van V. aannemelijk zou zijn, quod non, zou ook de gegrondheid van uw vrees niet kunnen overtuigen. Zo worden u en uw familie sinds 2004 door V.'s netwerk bedreigd. In de periode 2004-2013 ontving u dagelijkse dreig telefoons. Ook na de dood van uw moeder in 2013 werd u nog regelmatig telefonisch bedreigd door zijn netwerk totdat u in 2020 of 2021 dreigde politieaangifte te doen. Aldus worden u en uw familieleden reeds negentien jaar lang bedreigd door een crimineel netwerk. Toch kunnen uw twee broers en drie zussen nog in hun thuisstad Benin City blijven wonen (notities, p. 17-18). Terloops dient te worden opgemerkt dat u in Frankrijk had verklaard enkel halfbroers en -zussen te hebben ([...], entretien, p. 3), wat u later in België tegensprak (notities, p. 9 & verklaring DVZ, vraag 17). Ook in verband met het overlijden van uw moeder legde u uiteenlopende verklaringen af. Op de zetel van de Franse OFPRA stelde u dat zij op 3 november 2016 stierf ten gevolge van een woningbrand die aangestoken was geweest door uw halfbroers en -zussen ([...], entretien, p. 3). Bij de Belgische DVZ vertelde u eerst dat ze in 2013 ziek werd en stierf (verklaring DVZ, vraag 13). Tijdens het volgende interview stelde u dat V.'s netwerk verantwoordelijk was voor haar dood: "ze blijven eisen dat ik het geld terugbetaal of ze anders mijn moeder zouden doden. In 2013-2014 zeiden ze dat mijn moeder dood was [...]. Omdat ze mijn moeder gedood hadden, voelde ik alsof ik niets meer te verliezen had" (vragenlijst CGVS dd. 26 maart 2021 (verder 'vragenlijst CGVS'), vraag 3.5). Later verklaarde u dat uw moeder ziek werd en stierf omw

bescherming te zoeken. U vroeg zelfs geen asiel in 2013 of 2014 nadat uw vervolgers beweerden dat ze uw moeder hadden gedood. Uiteindelijk diende u in Frankrijk een asielaanvraag in op 9 oktober 2017 – 13 jaar na uw aankomst in Europa en 6 jaar na uw vlucht uit Italië. Het is niet aannemelijk dat u niet wist dat u in België ook asiel kon aanvragen (notities, p. 7 & verklaring DVZ, vraag 33). U bent immers een volwassen vrouw die tien jaar naar school is geweest, Engels spreekt en reeds jarenlang in Europa verblijft. U kon zich zodoende informeren over de asielprocedure. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in haar land van herkomst en die, uiteindelijk, internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijs verwacht worden dat zij, indien zij daadwerkelijk nood heeft aan bescherming, zich zo snel mogelijk wendt tot de asielinstanties van het onthaalland.

Er moet worden besloten dat u geen gedetailleerde, gepersonaliseerde en consistente verklaringen kon afleggen omtrent de bedreiging en afpersing door V.'s netwerk. Zowel de geloofwaardigheid van de feiten als de gegrondheid van uw hiermee verbonden vrees worden daardoor ondergraven.

Verder zou uw terugkeer naar Nigeria verhinderd worden door **medische en sociaaleconomische problemen**. U stelde te kampen met een depressie, hoge bloeddruk en nierproblemen (notities, p. 13). U vreest in Nigeria geen geld te kunnen verdienen om uw medicatie te bekostigen: "ik heb daar geen job, geen thuis. Ik heb niets daar" (notities, p. 18-19). Vooreerst wordt opgemerkt dat u geen medische attesten neerlegde die uw gezondheidsproblemen zouden kunnen staven. Daarnaast houden medische problemen geen verband met de criteria vermeld in artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Het loutere feit dat u in Nigeria niet langer een levensstijl zal kunnen hanteren vergelijkbaar met deze in België, volstaat eveneens niet om te voldoen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag. U bent een volwassen vrouw die in staat was om 19 jaar lang in Europa te wonen en werken, waarvan zelfs 13 jaar illegaal. U heeft nog familie in Nigeria, spreekt de taal en bent vertrouwd met het land. Er zijn geen indicaties dat u zou terechtkomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie.

In geval van terugkeer naar Nigeria beroept u zich eveneens op een **vrees voor vrouwelijke genitale verminking (verder VGV) in hoofde van uw minderjarige dochter M.S.** (O.V. nr. [...] – C.G. nr. [...]). Hierover kunnen meerdere opmerkingen worden gemaakt. **In de eerste plaats wordt vastgesteld dat u niet heeft voldaan aan uw medewerkingsplicht.** Op een verzoekster rust de verplichting om van bij aanvang van haar procedure haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan haar is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u meermaals werd verzocht om de vrees voor besnijdenis in hoofde van uw dochter te staven met **recente medische attesten**, werd tot heden niets van u ontvangen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS kreeg u nochtans de nodige instructies en documenten. U bevestigde de procedure te begrijpen en maximaal binnen een maand medische attesten over te maken aan het Commissariaat (notities, p. 17, 22). Tot heden, bijna vier maanden na het persoonlijk onderhoud, werd niets ontvangen. Doordat u niet heeft aangetoond dat u een besnijdenis onderging en uw dochter niet, verkeert het CGVS in de onmogelijkheid om deze vrees te beoordelen. Uw nalatigheid staat in schril contrast met de ernst van de vrees voor VGV die u inroept in hoofde van uw dochter. Daarnaast werd vastgesteld dat u deze **vrees laattijdig heeft aangehaald**. Tijdens uw interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken had u enkel verwezen naar een vrees voor gedwongen prostitutie: "als we moeten terugkeren naar Nigeria ben ik bang dat haar hetzelfde zou overkomen. Voor hen zijn wij maar prooi dat naar Europa gebracht kan worden" (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Daarenboven zou uw dochter [...] op 3- of 4-jarige leeftijd zijn **teruggekeerd naar Nigeria**. Toen u om meer informatie werd verzocht, wou u niet antwoorden (notities, p. 10-11). Haar terugkeer naar Nigeria staat in schril contrast met de door u ingeroepen vrees voor besnijdenis en getuigt niet van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade.

T

Frankrijk een andere naam te hebben opgegeven uit angst voor V. (notities, p. 7). Er werd echter reeds vastgesteld dat uw verklaringen omtrent V.'s netwerk niet konden overtuigen. Daarenboven legde u vage en tegenstrijdige verklaringen af over E.S., uw expartner en de vader van uw dochter M.S.n (O.V. nr. [...] – C.G. nr. [...]). Op de zetel van de Franse OFPRA stelde u dat uw dochter M.O. heet ([...], entretien, p. 1). U weet niet wie haar vader is, aangezien uw dochter is voortgekomen uit een groepsverkrachting waarvan u in Nigeria slachtoffer werd. M. werd geboren in Benin City en reisde samen met u naar Italië (ibidem, p. 3-4). U bevestigde later dat M. 7 jaar oud was toen jullie Nigeria verlieten (ibidem, p. 11). In het kader van uw asielprocedure in België stelde u dat uw dochter M.S. heet en geboren werd in de Italiaanse stad Verona. Haar vader is E.S., een man waarmee u in Italië een relatie had (verklaring DVZ, vraag 16). U kon echter nagenoeg niets vertellen over E. en zijn achtergrond. U vermoedt dat hij afkomstig is uit Ghana, maar bent niet zeker (notities, p. 11). Teneinde de vervolgingsvrees en beschermingsnood van uw minderjarige dochter te beoordelen, is het belangrijk een duidelijk beeld te schetsen van het profiel van beide ouders. U blijft hierbij echter in gebreke.

Ten derde dient de situatie betreffende vrouwenbesnijdenis in uw herkomstland te worden onderzocht. Uit informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat Nigeria geklasseerd wordt als een land met een **gematigd lage VGV-prevalentiegraad**, namelijk 18.4% in de leeftijdsgroep van 15-49 jaar. De prevalentie verschilt van regio tot regio en hangt samen met de culturele tradities. In casu is een risicobeoordeling ten aanzien van Edo state aan de orde. Voor deze state wordt een percentage van 37.1% opgetekend. **Aldus is er een objectief risico aanwezig, maar zal het werkelijke risico afhankelijk zijn van individuele factoren en de beschikbaarheid van nationale bescherming.** In verband met de individuele familiale situatie dient te worden herhaald dat u geen duidelijk beeld verschaftte van het profiel van u en uw ex-partner E.S., de biologische ouders van [...]. Verder dient te worden verwezen naar uw afkerige houding tegenover de praktijk (notities, p. 20). Uit informatie, toegevoegd aan uw dossier, blijkt dat de beslissing tot het besnijden van een meisje in Nigeria afhangt van de ouders. Het merendeel van de bronnen stelt dat de ouders van een niet-besneden meisje in staat moeten zijn om hun dochter te behoeden van de praktijk. In dit geval riskeert de ouder evenwel maatschappelijke gevolgen zoals statusverlies of sociale uitsluiting, maar nooit geweld. De afwijzende houding van de gemeenschap kan evenmin "worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade" (map 'landeninformatie' – stuk 1, p. 21). De onbesneden meisjes kunnen geconfronteerd worden met een zekere stigmatisering, maar hebben toegang tot alle diensten (gezondheidszorg, onderwijs, ...). In de bronnen wordt bovendien een genuanceerd beeld geschetst van de mogelijke gevolgen van een niet-besnijdenis voor het meisje en haar familie. Het is immers een intiem onderwerp dat onbeleefd wordt geacht om te bespreken. Veel vrouwen weten niet van zichzelf noch van elkaar of ze al dan niet besneden zijn. Er moet worden besloten dat het mogelijk is voor een moeder om haar dochter, tegen de wil van familieleden of stamleden, te beschermen tegen VGV. Aldus zijn er geen redenen om aan te nemen dat u uw dochter in Nigeria niet zou kunnen beschermen.

Wanneer gevraagd werd van wie u uw dochter zou willen besnijden, wees u naar uw familie. U werd aangespoord om concreter te zijn, waarop u opnieuw enkel naar "mensen in de familie" verwees. Toen u nogmaals werd verzocht om specifieke personen te benoemen, antwoordde u: "familie, familie. Het is religie. Elke familie doet dat. Het is een religieus ding. Ik weet het niet" (notities, p. 20). Uiteindelijk vermeldde u uw oudere broer die lang geleden had gevraagd wanneer u [...] naar Afrika zou brengen om haar te laten besnijden. U werd gewezen op uw eerdere verklaring dat [...] al op jonge leeftijd in Nigeria was geweest, hetgeen impliceert dat u niet vreesde dat uw familie haar zou laten besnijden. Daarop ontkende u simpelweg dat u had gezegd dat ze Nigeria had bezocht (notities, p. 20-21). Het tegenspreken van uw eerdere verklaringen heeft wederom een negatieve impact op uw algehele geloofwaardigheid. U kon geen andere **vervolgingsactoren** dan uw broer identificeren. U heeft ook geen vragen, boodschappen of bedreigingen gekregen van andere familieleden of personen in Nigeria die uw dochter zouden willen (laten) besnijden. De Franse asielrechtbank Cour Nationale du Droit d'Asile kan worden bijgetreden in hun conclusie dat u vage verklaringen aflegde over de vrees voor besnijdenis in hoofde van uw minderjarige dochter: "le certificat

verschillende nationale en internationale organisaties in Nigeria actief strijden tegen deze praktijk. Er wordt gesensibiliseerd, maar eveneens juridische en logistieke steun geboden. Bovendien heeft de Nigeriaanse staat verschillende internationale verdragen geratificeerd waarin de praktijk van VGV aangeklaagd wordt. De staat organiseert of steunt programma's die strijden tegen genitale verminking. In mei 2015 werd bijvoorbeeld de 'Violence against persons (prohibition) act' ondertekend, waarin VGV expliciet verboden wordt. Twaalf deelstaten beschikken over een specifieke wetgeving die vrouwenbesnijdenis verbiedt. In uw herkomstregio, Edo state, is sinds 1999 de 'Prohibition of Female Genital Mutilation Law' van kracht. Deze wet voorziet in een straf van minstens drie jaar gevangenis en/of een boete van minstens drieduizend naira. Er bestaat in Nigeria dus wel degelijk een draagvlak tegen VGV.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, dient besloten te worden dat u de vrees voor besnijdenis van uw dochter M.S. (O.V. nr. [...] – C.G. nr. [...]) niet aannemelijk kon maken.

Daarnaast vreest u dat uw dochter slachtoffer zou kunnen worden van een prostitutienetwerk. U beperkte zich tot een louter hypothetisch scenario waarbij de context, vervolgingsactoren en vervolgingsfeiten niet werden geconcretiseerd (vragenlijst CGVS, vraag 3.5 & notities, p. 11). Een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging is echter een cruciale voorwaarde voor het verkrijgen van internationale bescherming. Tot slot zou de terugkeer van uw dochter M. naar Nigeria verhinderd worden door het feit dat ze het land en de taal niet kent (notities, p. 13). Bij een verzoek om internationale bescherming dient de afweging van een minderjarig kind, op de bijlage van de asielaanvraag van de ouder, enkel te worden beoordeeld binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming. Het recht van een kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig. Een kind heeft, net als ieder andere, het recht om in aanmerking te komen indien hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria, hetgeen in casu niet het geval is. Binnen een nieuwe en onbekende omgeving zou uw dochter bovendien kunnen rekenen op de ondersteuning van haar moeder, die wel vertrouwd is met de Nigeriaanse context en plaatselijke taal.

Er werd noch in uw hoofde noch in hoofde van uw dochter vastgesteld dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De vier documenten die u neerlegde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, kunnen voornoemde vaststellingen niet wijzigen.

Uw Nigeriaans paspoort (map 'documenten' – stuk 1) staft uw verklaringen omtrent uw nationaliteit. De identiteitskaart van uw jongste dochter E.C. (ibidem – stuk 2) toont aan dat zij over de Belgische nationaliteit beschikt. Deze elementen worden niet betwist, maar tonen ook niet aan dat u en uw dochter [...] vervolgd zullen worden in geval van terugkeer naar Nigeria.

In verband met de door u neergelegde foto's van handgeschreven notities en sms-berichten (ibidem – stukken 3 en 4) wordt opgemerkt dat een document slechts één element is binnen een asielrelaas. De bewijswaarde ervan is afhankelijk van uw verklaringen enerzijds en van objectieve criteria anderzijds. Wat de objectieve elementen betreft, wordt in de handgeschreven notities steeds de naam 'Victor' vermeld. U heeft daarentegen steevast gesproken over 'V.' (vragenlijst CGVS, vraag 3.4 en 3.5 & notities, p. 12-18, 20 en 22). U had geen correcties aan te brengen over uw eerdere interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken (notities, p. 4). Evenmin bezorgde u het CGVS opmerkingen met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, zoals bepaald in artikel 57/5 quater van de Vreemdelingenwet (notities, p. 3, 24). De sms-berichten zijn dan weer allen gericht aan 'mister Victor', terwijl hij als vervolger de afzender en niet de geadresseerde zou zijn. De berichten dateren bovendien van april-mei 2021, terwijl u en uw familie sinds 2004 onophoudelijk bedreigd zouden zijn geweest.

Tot slot kunnen dergelijke notities en berichten gemakkelijk worden gefabriceerd, waardoor hun bewijswaarde zeer relatief is. Rekening houdend met uw eerdere verklaringen hebben deze stukken aldus niet het vermogen om een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de **subsidiaire beschermingsstatus** toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezig

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> en de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-nigeriaoctober-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen: Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehouders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. **Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.** U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Er wordt besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in hoofde van u of uw dochter sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

In het enige middel worden de volgende schendingen ingeroepen:

"- schending van artikel 3 EVRM

- schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 ("Vluchtelingenconventie")

- schending van artikel 48 t.e.m. 48/6 Vreemdelingenwet

- schending van artikel 51/10 Vreemdelingenwet

- schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht".

Verzoekster voert aan wat volgt:

“[...]”

4. Verzoekster benadrukt dat zij naar best vermogen een antwoord heeft proberen te formuleren op de vragen die hem werden gesteld. Zij verwijst hiervoor naar de verklaringen die zij heeft afgelegd doorheen haar verzoek tot internationale bescherming en in het bijzonder tijdens haar persoonlijk onderhoud.

Er kan geen resultaatsverplichting worden opgelegd aan verzoekster om alle gestelde vragen te beantwoorden. Het komt er echter op aan om de geloofwaardigheid van de verklaringen die verzoekster heeft afgelegd te toetsen aan haar persoonlijke situatie, waarbij op zorgvuldige wijze rekening moet worden gehouden met de persoonlijkheid en achtergrond van verzoekster.

Verzoeker genoot bovendien slechts een beperkt onderwijs. Zij ging naar school tot de tien graad. Omdat er geen geld was om verder te studeren, was verzoeker genoodzaakt om te gaan werken. Zij deed allerhande werk om een inkomen te vergaren. Zij werkte onder meer in een bar.

Verzoekster diende Nigeria vervolgens te verlaten in 2004. Sindsdien is verzoekster op de dool en ontwikkelde zij een overlevingsstrategie waarbij zij vooral denkt op korte termijn. Zij kende weinig stabiliteit. De stress en gebeurtenissen die zij meemaakte na haar (gedwongen) vertrek uit Nigeria beïnvloeden in belangrijke mate de herinneringen die zij nog heeft aan de gebeurtenissen voor haar vertrek uit haar land van herkomst.

Verzoekster heeft tijdens haar persoonlijk onderhoud toegelicht waarom zij niet kan terugkeren naar Nigeria, andermaal binnen de mogelijkheden en kennis die zij heeft (haar persoonlijke situatie) van onder meer het smokkelnetwerk van V.. Verzoekster meent dat op basis van deze verklaringen, evenals de elementen die gekend zijn in het administratief dossier en hetgeen blijkt uit de objectieve landeninformatie, dat voldoende blijkt dat zij in de onmogelijkheid is om terug te keren naar Nigeria.

5. In de bestreden beslissing stelt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat er zich belangrijke verschillen zouden voordoen tussen enkele cruciale elementen in het asielrelaas van verzoekster, met name hetgeen verzoekster uiteenzette tijdens haar verzoek tot internationale bescherming in België in vergelijking met de afgelegde verklaringen tijdens haar verzoek tot internationale bescherming in Frankrijk.

De verzoekende partij moet evenwel vaststellen dat in de bestreden beslissing kennelijk geen, dan wel onvoldoende, rekening werd gehouden met de toelichting die verzoekster heeft verschaft over deze verschillen tussen de verklaringen die zij heeft afgelegd in Frankrijk en België. Over de verschillende punten heen, die werden aangehaald in de bestreden beslissing, heeft verzoekster namelijk toegelicht waarom er verschillen kunnen optreden tussen de verklaringen die zij heeft afgelegd doorheen de tijd in België en Frankrijk. Verzoekster lichtte ook in het bijzonder toe dat zij, omwille van de vrees voor het smokkelnetwerk van V., niet de waarheid durfde te vertellen tegen de Franse instanties.

Bovendien kan er niet zonder meer worden gesproken over “tegenstrijdigheden”, waartoe geconcludeerd wordt in de bestreden beslissing.

Het staat namelijk vast dat de gebeurtenissen waarover verzoekster werd ondervraagd reeds lang geleden hebben plaatsgevonden toen zij nog in Nigeria verbleef en wat er zich nadien heeft afgespeeld. Verzoekster verliet Nigeria reeds in 2004. Voor verzoekster is dit (bijzonder) lang geleden, temeer omdat zij sindsdien genoodzaakt is om van dag tot dag te leven. Zij verloor hierdoor het zicht over haar verleden.

Door de verstreken tijdsperiode, is het bovendien niet onaannemelijk dat er zich verschillen kunnen voordoen in de herinneringen die verzoekster heeft over haar periode toen zij in Nigeria verbleef. De herinneringen van verzoekster zijn immers onderhevig aan vervaging, waardoor er verschillen kunnen ontstaan.

Dit geldt in casu des te meer omdat er ook een ruime tijdsperiode zit tussen het moment waarom verzoekster een onderhoud had met de Franse asielinstanties en het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Opnieuw zijn er verschillende jaren verstreken. Het is daarom opnieuw aannemelijk dat er verschillen kunnen optreden door de verstreken tijdsperiode.

Daarnaast benadrukt verzoekster dat zij over de essentiële zaken, met name de precieze redenen waarom zij een vrees heeft bij een terugkeer naar Nigeria, weldegelijk de belangrijkste zaken heeft toegelicht tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Het oordeel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan hierom niet worden bijgetreden.

6. Verder kan er niet zonder meer worden gesproken over “vage” of “tegenstrijdige” verklaringen die verzoekster heeft afgelegd, waartoe wel werd geconcludeerd in de bestreden beslissing. Er zijn meerdere verklaringen mogelijk waarom verzoekster niet (meer) in de mogelijkheid was

Verzoekster diende Nigeria vervolgens te verlaten in 2004. Sindsdien is verzoekster op de dool en ontwikkelde zij een overlevingsstrategie waarbij zij vooral denkt op korte termijn. zij kende weinig stabiliteit. De stress en gebeurtenissen die zij meemaakte na haar (gedwongen) vertrek uit Nigeria beïnvloedten in belangrijke mate de herinneringen die zij nog heeft aan de gebeurtenissen voor haar vertrek uit haar land van herkomst.

Daarnaast benadrukt verzoekster dat zij over de essentiële zaken, met name de precieze redenen waarom zij een vrees heeft bij een terugkeer naar Nigeria, weldegelijk de belangrijkste zaken heeft toegelicht. Dat verzoekster moeite had om deze gebeurtenissen in de tijd te situeren, doet hieraan geen afbreuk. Het oordeel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan hierom niet worden bijgetreden.

6. De verzoekende partij wijst er verder op dat het verslag van het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen afbreuk kan doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd.

Tijdens het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd hij niet bijgestaan door een vertrouwenspersoon of een raadsman. De leiding van het onderhoud lag volledig in handen bij de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, zonder enige controle. Verzoeker was volledig op zichzelf aangewezen. Verzoeker spreekt de taal niet en was volledig afhankelijk van de persoon van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Tijdens het onderhoud werden aan de verzoekende partij vragen gesteld. Verzoeker gaf vervolgens een antwoord op de vragen die hem werden gesteld, opnieuw naar best vermogen. Op alle vragen moest kort worden geantwoord. Het werd aan verzoeker duidelijk gemaakt dat hij nadien meer kon vertellen tijdens het onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit onderhoud zou het belangrijkste zijn. Dit volgde verzoeker. Hij gaf zijn medewerking, maar beperkte zich tot de (meeste) hoofdlijnen.

Verzoeker heeft gedaan wat hem gevraagd werd. Hij is vervolgens volledig afhankelijk van hetgeen door de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld en wat deze persoon vervolgens (snel) noteerde in een verslag.

Een controle op de manier waarop dit gesprek is verlopen is (nagenoeg) onbestaande.

Het enige wat kan worden vastgesteld is dat de handtekening van verzoeker is aangebracht op de handgeschreven "vragenlijst" van de Dienst Vreemdelingenzaken, waaruit kan worden bepleit dat het akkoord van hen met de inhoud hiervan wordt bevestigd. De bewijswaarde van deze handtekening is echter bijzonder relatief, aangezien hij geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en hij de Nederlandse taal niet machtig is. Er kan evenmin worden nagegaan of de vragenlijst aan hem werd voorgelezen en in welke omstandigheden werd gevraagd aan hem om een handtekening te plaatsen. Van verzoeker wordt daarentegen verwacht dat hij (gewillig) zijn medewerking verleent, waardoor hij zijn handtekening plaatst als hem dat gevraagd werd. Dit geldt des te meer omdat verzoeker overtuigd was dat zijn bewoordingen correct werden genoteerd.

De bewijswaarde van het verslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook (bijzonder) relatief, gelet op bovenvermelde omstandigheden.

De Commissaris-generaal houdt geen rekening met de omstandigheden waarbinnen een dergelijk verslag tot stand komt (zoals hierboven uiteengezet). De vermeende verschillen tussen het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn daarom niet van die aard om de geloofwaardigheid te ontnemen aan het asielrelaas.

Verzoeker wijst er verder op dat, mede gelet op het bovenstaande, het zelfs niet kan worden vastgesteld dat verzoeker zou hebben verklaard bij de Dienst Vreemdelingenzaken (op 6 maart 2020) wanneer zij Nigeria verliet, welke reisroute zij nam (o.a. via een verblijf in Italië) om vervolgens in België toe te komen, waarom zij pas "laattijdig" een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend, waar haar familie (zoals haar halfbroers- en halfzussen) zouden verblijven en wat hen overkomen is. Ten onrechte neemt verweerder dit als uitgangspunt in de bestreden beslissing.

Artikel 51/10 van de wet van 15 december 1980 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de Dienst Vreemdelingenzaken een verklaring afneemt van de verzoeker tot internationale bescherming met betrekking tot diens identiteit, herkomst en reisweg, en diens antwoorden op een vragenlijst met betrekking tot de redenen die hem ertoe aanzetten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en waarin de mogelijkheden tot terugkeer naar het land waaruit hij gevlucht is worden verduidelijkt. Deze verklaring en vragenlijst worden, desgevallend na ondertekening of de weigering hiertoe, overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

In artikel 51/10 Vreemdelingenwet is voorzien dat deze volledige vragenlijst moet worden ondertekend door de vreemdeling ("Deze verklaring en vragenlijst moeten worden ondertekend door de vreemdeling").

Op deze manier wordt het akkoord gevraagd met de neergeschreven antwoorden door de betrokken verzoeker tot internationale bescherming en kunnen zijn antwoorden derhalve worden betrokken in de beoordeling van zijn verzoek tot internationale bescherming. De verzoeker tot internationale bescherming kan dit akkoord vervolgens ook (op een gemotiveerde wijze) weigeren. In artikel 51/10 van de Vreemdelingenwet is voorzien dat de verzoeker tot internationale de mogelijkheid hiertoe heeft. Indien de verzoeker tot internationale bescherming dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring of op de vragenlijst evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om dit te ondertekenen ("Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring of op de vragenlijst evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om dit te ondertekenen. Deze verklaring en vragenlijst worden onmiddellijk overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen").

Verzoeker is echter nooit akkoord gegaan met het vermelde gedeelte (in de bestreden beslissing) van de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken van 6 maart 2020. Verzoeker heeft dit niet ondertekend. Meer nog, dit gedeelte van de vragenlijst werd zelfs niet voorgelegd aan verzoeker. Hij verkreeg ook geen afschrift hiervan. Er werd dan ook niet genoteerd dat verzoeker zou geweigerd hebben om de vragenlijst te ondertekenen, zoals eveneens voorzien in artikel 51/10 Vreemdelingenwet.

De vermeende verschillen tussen het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn daarom niet van die aard om de geloofwaardigheid te ontnemen aan het asielrelaas.

7. Omwille van bovenvermelde redenen, is de verzoekende partij het niet eens met de genomen beslissing door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dient de bestreden beslissing te worden hervormd.

In ondergeschikte orde, wijst de verzoekende partij erop dat naast de erkenning van de vluchtelingenstatus hem ook de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Volgens de verzoekende partij zijn er hiertoe voldoende zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Nigeria louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij verwijst daarvoor naar de actuele gekende veiligheidssituatie in Nigeria in combinatie met bovenvermelde situatie van verzoekster. Verzoekster genoot slechts een beperkt onderwijs. Verzoeker genoot bovendien slechts een beperkt onderwijs. Zij ging naar school tot de tien graad. Omdat er geen geld was om verder te studeren, was verzoeker genoodzaakt om te gaan werken. Zij deed allerlei werk om een inkomen te vergaren. Zij werkte onder meer in een bar. Verzoekster diende Nigeria te verlaten in 2004 en het ontbreekt hem sindsdien aan een familiaal of sociaal netwerk om te voorzien in zijn levensonderhoud, waardoor zij vreest niet meer te kunnen voorzien in haar essentiële levensbehoeften. Bovendien is verzoekster vervreemd geraakt van haar land van herkomst door een afwezigheid van meer dan 19 jaar uit haar land van herkomst. Zij verblijft sinds 2004 in Europa en bouwde haar leven alhier uit, hetgeen haaks staat op de (leef)omstandigheden in Nigeria.

De verzoekende partij vraagt daarom, in ondergeschikte orde, tot het toekennen van de subsidiaire bescherming."

Beoordeling

1.

2.

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat de verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegd

informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.1. Verzoekster voert de schending aan van artikel 51/10 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 51/10 bepaalt:

“De minister of zijn gemachtigde neemt het verzoek om internationale bescherming dat ingediend werd bij de in artikel 50, § 3, tweede lid, bedoelde overheden in ontvangst en neemt een verklaring af van de vreemdeling met betrekking tot diens identiteit, herkomst en reisweg, en diens antwoorden op een vragenlijst met betrekking tot de redenen die hem ertoe aanzetten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en waarin de mogelijkheden tot terugkeer naar het land waaruit hij gevlucht is worden verduidelijkt.

Deze verklaring en vragenlijst moeten worden ondertekend door de vreemdeling. Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring of op de vragenlijst evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om dit te ondertekenen. Deze verklaring en vragenlijst worden onmiddellijk overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Tegelijkertijd stelt de minister of zijn gemachtigde vast of de vreemdeling legaal in het Rijk verblijft of niet.”

Verzoekster voert aan: *“Verzoeker is echter nooit akkoord gegaan met het vermelde gedeelte (in de bestreden beslissing) van de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken van 6 maart 2020.*

Verzoeker heeft dit niet ondertekend. Meer nog, dit gedeelte van de vragenlijst werd zelfs niet voorgelegd aan verzoeker. Hij verkreeg ook geen afschrift hiervan. Er werd dan ook niet genoteerd dat verzoeker zou geweigerd hebben om de vragenlijst te ondertekenen, zoals eveneens voorzien in artikel 51/10 Vreemdelingenwet.”

De Raad stelt vast dat er zich in het administratief dossier twee stukken bevinden: (i) een document met de benaming ‘Verklaring DVZ’ dat gedateerd is op 6 maart 2020 en (ii) een document met de benaming ‘Vragenlijst’ dat gedateerd is op 21 maart 2021.

Verzoekster miskent de gegevens van het administratief dossier waarin zich een document bevindt met het opschrift *“ontvangstbewijs vragenlijst”* en dat werd ondertekend door verzoekster op 26 maart 2021. In de mate dat verzoekster verwijst naar de *“vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken”* blijkt dat dit document werd opgesteld, ondertekend en ontvangen door verzoekster op 26 maart 2021.

Waar verzoekster verwijst naar de ‘Verklaring DVZ’ blijkt dat dit document werd opgesteld op 6 maart 2020. Op de laatste pagina bevat het onder meer de volgende meldingen: *“Het verslag werd mij voorgelezen in het*

Engels”, “Ik aanvaard het gehoorverslag” en de handtekeningen van verzoekster, de tolk en de ambtenaar die de verklaringen afnam. Uit deze meldingen op het document blijkt aldus dat aan verzoekster het volledige verslag werd voorgelezen en ze zich akkoord verklaarde met de inhoud ervan. Verzoekster kan derhalve geenszins worden gevolgd waar ze aanvoert dat ze niet akkoord ging met (een gedeelte van) de vragenlijst aangezien ze zich uitdrukkelijk akkoord verklaarde met het volledige voorgelezen gehoorverslag. In de mate dat ze aanvoert dat ze geen kopie van dit stuk heeft ontvangen blijkt dat artikel 51/10 van de Vreemdelingenwet geen melding maakt van een verplichting tot het afleveren van een kopie. In het kader van de openbaarheid van het bestuur kon verzoekster derhalve ook vragen om een kopie van dit document te ontvangen en zij toont daarenboven niet aan dienaangaande een inspanning te hebben gedaan.

4.2. Inzake verzoeksters opmerkingen over de gehooromstandigheden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dient benadrukt dat verzoekster in algemene bewoordingen spreekt over deze omstandigheden en op geen enkele wijze concreet aantoonde dat het interview bij de DVZ in dergelijke omstandigheden doorging, laat staan dat de verklaringen hierdoor zouden zijn beïnvloed.

Vooreerst dient andermaal worden vastgesteld dat er zich in het administratief dossier twee stukken bevinden: (i) een document met de benaming ‘Verklaring DVZ’ dat gedateerd is op 6 maart 2020 en (ii) een document met de benaming ‘Vragenlijst’ dat gedateerd is op 21 maart 2021.

Wat betreft het gegeven dat verzoekster haar verklaringen bij de DVZ zonder bijstand van een advocaat heeft afgelegd, dient benadrukt dat reeds herhaaldelijk werd beslist dat de asielprocedure geen juridische procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekster niet aantoonde hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Hoe dan ook toont verzoekster niet *in concreto* aan op welke wijze de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen hebben gehad op de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, temeer gezien zij het verslag, nadat het werd voorgelezen, heeft ondertekend voor goedkeuring, zodat, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, datgene wat erin werd opgenomen wordt geacht overeen te stemmen met haar verklaringen.

Waar in het verzoekschrift wordt geargumenteerd dat de bewijswaarde van deze handtekening echter bijzonder relatief is, aangezien verzoekster geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en de Nederlandse taal niet machtig is en evenmin kan worden nagegaan of de vragenlijst aan verzoekster werd voorgelezen en in welke omstandigheden werd gevraagd aan verzoekster om een handtekening te plaatsen, kan slechts worden vastgesteld dat verzoekster zich beperkt tot hypothetische stellingen, maar niet ontkent dat het verslag van de vragenlijst nadien aan haar werd voorgelezen in het Engels, noch dat zij vervolgens ondertekende.

5. De bestreden beslissing motiveert omstandig inzake volgende elementen:

- verzoekster legde inconsistente verklaringen af inzake de omstandigheden waarin zij Nigeria verliet en naar Europa reisde, hetgeen heel duidelijk blijkt uit de vergelijking met haar verklaringen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming in Frankrijk en in België;

- zelfs indien verzoeksters vrees voor het smokkelnetwerk van V. aannemelijk zou zijn, *quod non*, maakt verzoekster niet aannemelijk dat deze vrees gegrond is: dit blijkt onder meer uit (i) de inconsistente verklaringen in Frankrijk en België over de bedreigingen gedurende 19 jaar ten aanzien van verzoekster en haar familie, (ii) de vaststelling dat verzoekster (in Nigeria of Europa) nooit de bescherming van de nationale autoriteiten heeft ingeroepen hoewel blijkbaar meerdere familieleden in Nigeria jarenlang bedreigd door een Nigeriaans crimineel netwerk en V.’s netwerk ook in Europa actief is, (iii) verzoekster diende bijzonder laatsttijdig een verzoek om internationale bescherming in in Frankrijk, met name op 9 oktober 2017, dit is 13 jaar na haar aankomst in Europa en 6 jaar na haar vlucht uit Italië.

- verzoeksters vermeende medische en sociaaleconomische problemen houden geen verband met de criteria vermeld in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet;

- de vrees voor vrouwelijke genitale verminking (VGV) in hoofde van haar minderjarige dochter M.S. is niet gegrond: (i) verzoekster maakte geen medisch attest over om de mogelijke VGV te staven, (ii) deze vrees werd laatsttijdig aangehaald, (iii) verzoekster legt vage en tegenstrijdige verklaringen af over E.S., haar ex-partner en de vader van haar dochter M.S., (iv) verzoekster maakt niet aannemelijk dat ze haar dochter in Nigeria niet zou kunnen beschermen.

</

De Raad stelt vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente en omstandig uitgewerkte motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft.

Zij komt immers in wezen voor het overige niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het aanhalen dat de gebeurtenissen dateren van 2004 en zij (mede gelet op haar voorgehouden profiel) moeite heeft om de gebeurtenissen te situeren, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen inzake de vrees voor het smokkelnetwerk van V., het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen omtrent de duidelijke verschillen in haar verklaringen in Frankrijk en België, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door verweerder.

Te dezen dient ook te worden vastgesteld dat het niet verboden is dat, in het kader van een verzoek om internationale bescherming, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van het verzoek om internationale bescherming in een EU-land bekend waren, noch is het verboden om de verklaringen afgelegd in het kader van beide procedures te vergelijken. Dergelijke informatie, *in casu* uit Frankrijk, betreft immers "*specifieke informatie*" conform artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Het tijdsverloop sinds 2004 en/of tussen het moment waarop verzoekster een onderhoud had met de Franse asielinstanties en verweerder kan de gedane vaststellingen evenmin verklaren. Van een verzoekster om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die zij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van haar vertrek uit haar land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op haar verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoeksters geheugen te zijn gegrift zodat zij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten.

Verzoekster slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

6. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten (Nigeriaans paspoort, identiteitskaart van de jongste dochter, foto's van handgeschreven notities en sms-berichten) zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

7. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

8. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de deelstaat Edo in Nigeria geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend vierentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS